

Dohrmann (FP):

Altså, når man lytter til landbrugsministeren, får man helt klart den opfattelse, at ministeren i allerhøjeste grad trænger til at blive orienteret om, hvad ministeren egentlig selv har været med til. Og sandheden om, hvad ministeren har medvirket til, er, at landbrugsministeren sammen med fru Margrete Auken, sammen med fru Dorte Bennedsen og sammen med en hel række andre miljøflippere her i Folketinget vedtog en vandmiljøplan, og i den vandmiljøplan var indeholdt et landbrugsafsnit, som pålagde landbruget nogle fuldstændig horrible og særdeles urimelige omkostninger.

Man dækkede sig ind under at sige, at det ville være til gavn for miljøet osv., og senere, også nu, oplever vi så, at alle mulige folk – uden for Folketinget ganske vist – som har et lidt mere konkret indblik i sagerne, kommer og siger, det er noget skidt, Folketinget har vedtaget, og at det ikke vil gavne miljøet på nogen som helst måde.

I stedet for at regeringen så sætter sig sammen, taler sammen og finder frem til et fornuftigt forslag – det kunne f.eks. være, at man pillede hele landbrugsafsnittet ud af vandmiljøplanen og sagde: Det ophæver vi, undskyld kære venner, vi begik en fejltagelse, men lad os få det ændret – så prøver ministeren at brodere på de skader, han har medvirket til at forvolde, så kommer han med et forslag af denne karakter, og så står han og skælder Fremskridtspartiet ud, det eneste parti, som stemte imod det dårlige lovforslag, som var indeholdt i vandmiljøplanen. Det er en fuldstændig bagvendt verden, det er nærmest mafiametoder, noget i den retning i hvert fald. Altså, ministeren og regeringsfællerne burde naturligvis, dengang de stemte for vandmiljøplanen, have sikret sig, hvis meningen ellers var, at man ville give erstatning for de tab, man påførte f.eks. landmændene, at der også var økonomisk dækning for de erstatninger, der skulle gives. Det gjorde man ikke, for så langt tænkte man slet ikke dengang, da gjaldt det jo om at være så grøn som muligt og så blæse på resten.

Nu kommer ministeren så med et usagligt forslag gående ud på, at skatterne skal reduceres for dem, der etablerer de grønne marker. At reducere skatterne, det lyder da smukt, også selv om det vil ske for en begrænset del. Men vi ved jo udmærket godt, at der sidder en lang

række venstrefolk ude omkring i både amter og kommuner, og de vil ikke skære ned på de offentlige udgifter, og selv om landbrugsministeren eventuelt får et forslag om at sænke skatterne for nogle gennem Folketinget, så er det ensbetydende med, at andre driftige landmænd, som driver et mere rentablet brug, og som tænker sig lidt bedre om, kommer til at betale noget mere. Og det er i realiteten det, ministerens forslag går ud på: skatteforhøjelser til dem, der driver et fornuftigt landbrug.

Landbrugsministeren (Tørnæs):

Det kan godt være, der er ting her i debatten, der tyder på, at det nok kan blive svært at snakke et flertal sammen her i dag.

Nu er hr. Bjørn Westh gået, men jeg synes alligevel, der er grund til at sige til de socialdemokratiske ordførere, at efter vores opfattelse kan man altså ikke som begrundelse for at indføre en afgift sige, at den tilbageføres igen. Snarere kan man tværtimod sige, at så er der vel slet ingen grund til at gøre det. Vi kan ikke finde nogen retfærdiggørelse af at opkræve en afgift eller en skat, blot fordi man så dér finder en styringsmekanisme, som man vil tilbageføre efter tagne beslutninger.

Lad mig så sige til hr. Bjørn Poulsen: Skulle vi ikke vænne os af med at tro på eller pådutte hinanden eller tillægge hinanden det motiv, at et enkelt forslag – det være sig af den ene eller den anden karakter – kan redde landbruget? Mon ikke vi alle sammen herinde i øvrigt burde erkende, at landbruget er bedst tjent med at redde sig selv? Det, vi kan gøre, er at styrke og understøtte landbruget på nogle væsentlige områder, hvor der er behov for det. Et af dem er efter regeringens opfattelse netop dette område, hvor man pålægger erhvervet en omkostning, som man ikke har mulighed for at vælte over på priserne på grund af andre hensyn, ikke af landbrugsmæssige hensyn, ikke for at forbedre produktionen eller landmændenes økonomi. Man pålægger dem en omkostning af helt andre samfundshensyn. Hvad er da mere rimeligt end at sige, at der så kompenseres for det, vi forlanger at landmanden skal gøre af hensyn til andre borgere i dette land, men det er åbenbart ikke de retsbegreber, der er gældende i SF's ordbog.

Jeg forstår godt, at hr. Dohrmann har det lidt skidt i dag, når han åbent skal erkende, at han